

Samling af Afgørelser

Sag C-189/16

**Boguslawa Zaniewicz-Dybeck
mod
Pensionsmyndigheten**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Högsta förvaltningsdomstolen)

»Præjudiciel forelæggelse – social sikring af vandrende arbejdstagere – forordning (EØF) nr. 1408/71 – art. 46, stk. 2 – artikel 47, stk. 1, litra d) – artikel 50 – garantipension – minimumsydelse – beregning af pensionsrettigheder«

Sammendrag – Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. december 2017

1. *Social sikring – vandrende arbejdstagere – forsikring ved alderdom og dødsfald – beregning af alderspension – minimumsydelse – beregning efter bestemmelserne i artikel 50 i forordning nr. 1408/71, sammenholdt med den nationale lovgivning, uden anvendelse af nationale bestemmelser om pro rata-beregningen – ikke-anvendelsen af nævnte forordnings artikel 46, stk. 2, og artikel 47, stk. 1, litra d)*

[Rådets forordning nr. 1408/71, art. 46, stk. 2, art. 47, stk. 1, litra d), og art. 50]

2. *Social sikring – vandrende arbejdstagere – forsikring ved alderdom og dødsfald – pensionstillæg – garanteret minimumsindkomst – minimumsydelse – en medlemsstats lovgivning, der fastsætter en forpligtelse for den kompetente institution til ved beregningen af den nævnte ydelse at tage hensyn til samtlige de alderspensioner, som den berørte part oppebærer i én eller flere andre medlemsstater – lovlig*

(Rådets forordning nr. 1408/71, art. 50)

1. Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1606/98 af 29. juni 1998, skal fortolkes således, at når en medlemsstats kompetente institution beregner en minimumsydelse såsom den i hovedsagen omhandlede garantipension, skal den hverken anvende samme forordnings artikel 46, stk. 2, eller artikel 47, stk. 1, litra d). En sådan ydelse skal beregnes efter bestemmelserne i artikel 50 i den nævnte forordning nr. 1408/71 sammenholdt med den nationale lovgivning, dog uden anvendelse af nationale bestemmelser om pro rata-beregningen som de i hovedsagen omhandlede.

Som generaladvokaten har anført i punkt 47 i forslaget til afgørelse, må artikel 46, stk. 2, i forordning nr. 1408/71, for så vidt som forordningen ikke kræver, at medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om minimumsydelser, og at alle nationale lovgivninger således ikke nødvendigvis indeholder denne form for ydelser, ikke fastsætte specifikke og detaljerede regler for beregningen af en sådan ydelse.

Retten til at modtage en minimumsydelse såsom den i hovedsagen omhandlede garantipension, skal følgelig ikke bedømmes på grundlag af artikel 46, stk. 2, eller artikel 47, stk. 1, litra d), i forordning nr. 1408/71, men i henhold til de i forordningens artikel 50 indeholdte specifikke regler og den relevante nationale lovgivning.

(jf. præmis 47, 48 og 52 samt domskonkl. 1)

2. Forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97, som ændret ved forordning nr. 1606/98, og nærmere bestemt den nævnte forordnings artikel 50, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der bestemmer, at den kompetente institution i forbindelse med beregningen af en minimumsydelse såsom den i hovedsagen omhandlede garantipension skal tage hensyn til samtlige de alderspensioner, som den pågældende rent faktisk oppebærer i én eller flere andre medlemsstater.

Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at artikel 50 har de tilfælde for øje, hvor arbejdstagerens beskæftigelsesperioder i de stater, hvis lovgivning den pågældende har været undergivet, har været forholdsvis korte, således at de samlede ydelser, som disse stater skal betale, ikke muliggør en rimelig levestandard (dom af 30.11.1977, Torri, 64/77, EU:C:1977:197, præmis 5, og af 17.12.1981, Browning, 22/81, EU:C:1981:316, præmis 12).

Ovennævnte artikel 50 bestemmer – for at afhjælpe denne situation – at når bopælslandets lovgivning fastsætter en minimumsydelse, skal den ydelse, som denne stat skal betale, forøges med et tillæg, der svarer til forskellen mellem summen af de ydelser, som skal betales af de forskellige stater, hvis lovgivninger arbejdstageren har været undergivet, og denne minimumsydelse (dom af 30.11.1977, Torri, 64/77, EU:C:1977:197, præmis 6).

Som generaladvokaten har anført i punkt 59 i forslaget til afgørelse, følger det heraf, at artikel 50 i forordning nr. 1408/71 i forbindelse med beregningen af retten til en minimumsydelse, såsom den i hovedsagen omhandlede garantipension, specifikt fastsætter, at der skal tages hensyn til det faktiske beløb for de alderspensioner, som den pågældende oppebærer i en anden medlemsstat.

(jf. præmis 57-60 og domskonkl. 2)